

FILIP TAMÁS

Baleset

Távolban hömpölygő sugárutak,
motorzaj, autónként négy surrogó
kerék, az egyenletes zúgás mintha
szőnyegbe csavarva próbálna

túszul ejteni. Azt álmodom, hogy
árokba fordult egy különbusz,
amiről indulás előtt leszálltam,
de rajta hagytam a gyerekeim.

Kimásznak tört ablakain a kicsik,
újra él mind, a közönyös anyaméh
kilökte magából őket, arcukon
még nem száradt meg a vér, nézik

egymást, a sofőrt, meg az óvónénit.
És játszótér van a közelben,
pihenőhely, megrajzolódik két pont
között a legrövidebb görbe.

(Még tombol bennem az irodalom,
az élet elrejtőzött egy szóba.
Kérem, maradjanak még fönn,
a vers a hírek után folytatódik.)

Minden belül van

Én, a visszaeső ártatlan, megint
ott, ahonnan korábban el, arcra
borulva a kövön, sóval behintett
éjszakában.

Szomjas homlokom
az évek nyársaira szúrva, bőröm
izzó bazalton sistereg.

Minden
belül van: szilánk, gyűrődés, szálka,
befejele pásztáz a tekintet is, üres
szobában olvadó jégcsokrot talál,
a tükrön eltűnő páranyom, a lejárt
szavatosságot műszer mutatja, egy
tévét meg valahogy itt maradt.

Egy
régie megtorlást élőben adnak, nincs
kegyelem, felolvassák a neveket.
Mikor a végére érnek, a képcső
megadja magát.

Csak higított vizet
tudnék inni most, annyira fáj, hogy
nem hallottam a nevem.

Helyzeti hátrány

Egy előző élet tapasztalatait
próbálom megtalálni, mondják,
nekem is volt egy saját Atlantiszom.
De mire megyek most azzal, ha,
rájövök, egyszer voltam már spanyol,
neveltem királyi sarjakat, majd egy
fagyos hajnalon kénytelen voltam
az udvarból menekülni? Hacsak
nem ez a legfőbb tapasztalat!

Mégis érzem, a mozdíthatatlannak
hitt emlékek puha elnyomó hatalmát.
Saját elképzeléseik szerint igazítanak
el, ha úgy gondolják, tévelygek megint.
Ha nagy ritkán nemet mondanék, igenre
fordítják szavam. Letompítják a dühömet,
és mikor jönnek, messziről érzem
a tenyerükbe rejtett zsebkendőre
csöpögtetett kloroform szagát.